Nr. 36

9 september 1961

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS
van de Rebellenclub

LEES SJORS

MIK
DE DAPPERSTE
LEEUWENTEMMER
TER WERELD
IN
CIRCUS ZIRZIN

CIRCUS
ZIRZINI

vond hij op zes plaatsen nóg een tiental diamanten: de kleinste was zo groot als een luciferskop en de grootste zo groot als een vingerhoed.

Reg Pinnock was een verstandig man: hij vertelde niemand van zijn waardevolle vondst. Maar hij besefte drommels goed, dat de geschiedenis spoedig zou uitlekken, als hij bleef graven: zijn bedienden zouden onmiddellijk argwaan krijgen en zij hoefden heel weinig te zeggen om een stroom avonturiers naar de plaats te lokken. Hij koos dus de veiligste weg en schreef een brief aan de president van de Carnavon-delverij in Pretoria, of deze zijn rechten wilde kopen.

Acht dagen na het verzenden van dit schrijven stopte er een dure luxeauto op het erf van Reg Pinnock. Meneer de president in hoogsteigen persoon stapte uit en toen beiden zich in een kamer hadden opgesloten, toonde Reg Pinnock hem zijn kostbare vondsten.

„Heeft u nooit eerder iets van die aard gevonden?" informeerde de president, toen hij de stenen opzij legde.

„Nee, meneer, maar ik heb er ook nooit naar gezocht," antwoordde Reg. „Die eerste steen viel me op, omdat hij in een modderpoel lag; anders had ik hem misschien nooit opgeraapt."

De president knikte. Even later liep hij met Reg kriskras over de vindplaats, nam hier en daar een beetje aarde in zijn hand en ging weer verder. Eensklaps stond hij stil en bukte zich. Voor zijn voeten lag een diamant, ongeveer van de omvang van een flinke stuiter. De steen was dof en zat vol barsten, doch een kenner als hij kon zich onmogelijk vergissen.

„Hoeveel vraagt u voor deze grond?" vroeg hij Reg.

„Als bouwland is hij tweeduizend pond waard," antwoordde Reg aarzelend, een weinig overbluft door die onverwachte vraag. „Maar ik denk er niet aan het land als bouwland te verkopen; het is mijn tehuis."

„In orde!" viel de president hem driftig in de rede. „Luister eens, ik houd van vlot zakendoen. Ik geef u twintigduizend pond voor het hele geval en vijf procent aandeel in de winst op de onderneming. Als dit voorstel u lijkt, kunt u met mij meegaan en laten wij in Kalkfontein de koopakte opmaken."

„In orde!" zei Reg onmiddellijk en terwijl hij zich de gelukkigste man van de wereld voelde, reed hij mee naar de notaris in Kalkfontein. . .

Weldra verhuisde Reg naar een aardig villaatje, niet ver van zijn vroegere wo-

Reg vond een fortuin

Reg Pinnock, een Zuidafrikaanse boer, die in de buurt van Kalkfontein woonde, zag zich door een aanhoudende droogte en een mislukte oogst op zekere dag genoodzaakt zes ossen te verkopen. Hij bracht de dieren naar de markt in Kalkfontein en Mary, zijn tienjarig dochtertje, ging mee. Toen de zaken gedaan waren, stond hij haar toe een geschenk te kopen en vreemd genoeg viel haar keus op een struisvogel. Een koopman bood hem een oude hen aan, die hij twee dagen tevoren pas gevangen had en die Reg zelf zou moeten leren voor het wagentje te lopen. (De struisvogel wordt daar soms als trekdier gebruikt.) Na lang loven en bieden werd Reg voor drie pond eigenaar van de vogel. Eerst had hij spijt van zijn koop, doch hij kreeg er weer vrede mee, toen hij zijn dochtertje een paar dagen later juichend langs de velden zag rijden. Het kind had geen moeder meer en het miste veel gezelligheid in de eenzame streek. . .

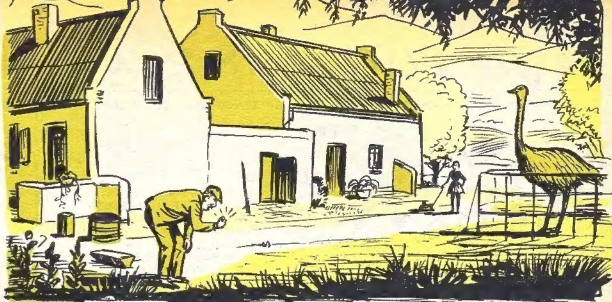
Ongeveer vier weken na de bewuste marktdag in Kalkfontein brak er na maandenlange droogte een wolkbreuk los boven de gebieden langs de Oranjerivier. De regen hield een week aan en toen het water weggezakt was, waadde Reg Pinnock door de modderpoelen rond zijn huis en maakte hij plannen om het land opnieuw te beploegen.

Ergens in de modderbrij raapte hij iets glinsterends op: ogenschijnlijk een stuk glas, zo groot als een kleine knikker en vol barsten. Maar Reg had in zijn jonge jaren een tijd in de diamantdelverijen van het Potchefstroomdistrict in Transvaal gewerkt en hij was er zeker van, dat hij geen glas gevonden had, maar een diamant. Hij stond verbaasd; nog nooit waren er in de streek, waar hij woonde, edelgesteenten gevonden.

Toen hij enigszins van zijn verwondering bekomen was, zocht hij verder en groef op verschillende plekken een hoop aarde uit. Tot zijn niet geringe blijdschap

ning. En onverwijld verspreidde zich het opzienbarend gerucht van zijn fortuin. Het trok talrijke gelukzoekers naar het nieuwe diamantveld; de prijs van het bouwland steeg met de dag en overal zag men mannen graven, zowel blanken als kleurlingen. En op Reg Pinnocks oude land kwamen graafmachines en personeel, delvers van het Bloemhofdistrict en particuliere detectives van de Carnavon-delverij. Er werd koortsachtig gewerkt, dag en nacht door, maar de resultaten werden angstvallig geheim gehouden. . .

Intussen leefde Reg Pinnock onbezorgd op zijn vriendelijk buitentje. Op zekere ochtend, enkele weken na zijn verhuizing, stapte hij de deur uit en zag een dof glinsterend steentje voor zijn voeten liggen. Hij raapte het op en keek verbijsterd: het was een diamant. Speurend liep hij de omtrek rond en vijf meter verder vond hij nóg een diamant. Opzij van het huis wéér een diamant; achter het huis tweé diamanten. Toen leidde zijn weg naar een kleine, afgeperkte ruimte, een zogenaamde kraal, waar de struisvogel gewoonlijk verbleef. En dáár had hij zijn fortuin maar voor het oprapen: tien diamanten, negen kleine en één grote.

Ergens in de modderbrij raapte hij iets glinsterends op...

En nabij het nest van de struisvogel vond hij er nog meer. Tóén werd hem duidelijk waarom hij niets hoorde van de Carnavon-delverij: hij had wél zijn grond verkocht aan de maatschappij, maar zijn diamantmijn met de verhuizing meegenomen. . .

Nog dezelfde dag werd de struisvogel geslacht. In de maag van het dier vond Reg nog zesentwintig kleine en grotere diamantjes, alsook een hoeveelheid spijkers en onverteerbare voorwerpen van allerlei soort. De vogel had ze ingeslikt op zijn zwerftochten en ongetwijfeld had hij jarenlang geleefd in een diamantrijke streek van Zuid- en Midden-Afrika, eer hij gevangen werd. Op deze manier vond Reg Pinnock een fortuin, zonder óóit te hebben gezocht. Doch zijn aandeel in de Carnavon-delverij heeft hem nooit een cent opgeleverd!

Mijn vader is geen struikrover

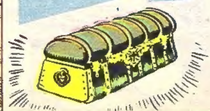

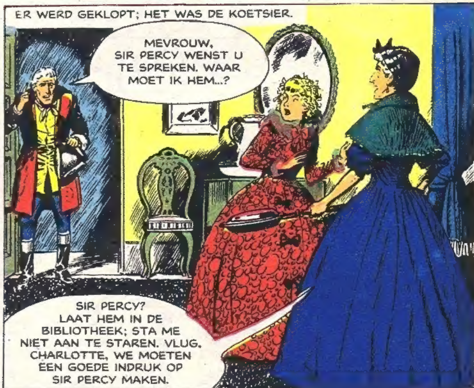
HENRY LYNDON VERTELDE ZIJN DOCHTER DAT SIR PERCY EROP UIT WAS EEN MET KOPER BESLAGEN KISTJE IN ZIJN BEZIT TE KRIJGEN.

DAAROM WIL IK JOU JUIST OP ASHWOOD HEBBEN; WANT ALS SIR PERCY DAT KISTJE VINDT, DAN KAN IK NOOIT MIJN ONSCHULD BEWIJZEN.

AMY GING ZO OP IN HET WEERZIEN VAN HAAR VADER, DAT ZE HAAR FAMILIELEDEN TOTAAL VERGAT. MAAR...
NU HEEFT ME DAT KIND KOUDE BEDDE-PANNEN IN DE BEDDEN GELEGD!
HOE DURFT ZE, DAT BRUTALE NEST! IK ZAL HAAR...!

CHARLOTTE EN HAAR MOEDER WAREN RAZEND!
ZÓ KOMT ZE NIET VAN ME AF!
IK ZAL HAAR BEHOORLIJK STRAFFEN; ZE MOET LEREN...

ER WERD GEKLOPT; HET WAS DE KOETSIER.
MEVROUW, SIR PERCY WENST U TE SPREKEN. WAAR MOET IK HEM...?
SIR PERCY? LAAT HEM IN DE BIBLIOTHEEK; STA ME NIET AAN TE STAREN. VLUG, CHARLOTTE, WE MOETEN EEN GOEDE INDRUK OP SIR PERCY MAKEN.

TANTE EN DOCHTER BEGROETTEN HUN GAST ZO OVERDREVEN ALSOF ZE HEM UREN HADDEN LATEN WACHTEN.
HET SPIJT ME, DAT IK U NU NOG LASTIG VAL, DAMES, MAAR U ZOU ME ZEER VAN DIENST KUNNEN ZIJN... TEGEN EEN FLINKE BELONING NATUURLIJK...
MAAR VAN-ZELFSPREKEND, HEEL GRAAG, SIR PERCY.
ALTIJD TOT UW DIENST, WAT WENST U?

ZE ZAGEN NIET DAT SIR PERCY MINACHTEND GLIMLACHTE.
IK ZOEK EEN MET KOPER BESLAGEN KISTJE, DAT DIE STRUIKROVER VAN EEN LYNDON VERSTOPT MOET HEBBEN, HIER IN HUIS OF BUITEN... ALS U HET VINDT, ZAL IK U GRAAG EEN FLINKE SOM BETALEN.

NATUURLIJK WAS RICHARD TELEURGESTELD.
IK WOU ALLEEN GAAN. MAAR ALS JE ZORGT DAT RAMBLER NIET WEG KAN LOPEN...
HA, FIJN, KATE... IK ZAL GOED OP RAMBLER PASSEN.

DE KAPITEIN ZAG DE BAL, RAAPTE HEM OP EN WIERP HEM NAAR RICHARD.
AHA, JE HOND IS ALWEER WOEST, ZIE IK.

DE KAPITEIN GLIMLACHTE OM HET ANTWOORD VAN RICHARD EN KEEK INTUSSEN NAAR KATE.
RAMBLER WORDT ALTIJD WOEST ALS HIJ RONDKOPPEN ZIET! EN IK OOK!
JUFFROUW TRENCOMBE SCHIJNT ZICH NIET HELEMAAL OP HAAR GEMAK TE VOELEN.

KATE GING MET HAAR BROERTJE NAAR DE RUÏNE. MAAR TOEN HET KASTEEL IN ZICHT KWAM...
DE RONDKOPPEN HEBBEN ER HUN KAMP OPGESLAGEN. DE KAPITEIN ZAL TOCH NIET WETEN DAT...
HIER BLIJVEN, RAMBLER... HIER!

KATE WILDE HEENGAAN. ZE KON NU TOCH NIETS OP DE TOREN UITRICHTEN.
WACHT EENS, DE BAL... DAT IS EEN GOED IDEE!

KATE RAAPTE DE BAL OP EN WIERP HEM NAAR RICHARD. ZE BLEVEN EEN POOSJE SPELEN.
EN NU... DE BAL IN HET BOSJE!

KATE WENDDE ZICH TOT RICHARD.
SST... LAAT DE BAL DAAR LIGGEN, RICHARD. IK HEB EEN PLANNETJE.
IK HEB HET AL BEGREPEN, KATE.

NU BEKLOM KATE DE TRAP VAN DE RUÏNE; ZE KEEK DE KAPITEIN AAN...
IK WIST NIET DAT IK DE BAL ZÓ HOOG KON GOOIEN!

TOEN KATE BOVEN OP DE TOREN KWAM...
NU MOET IK GAUW DAT RAADSEL OPLOSSEN... KIJK NAAR HET WESTEN... HEEFT VADER GESCHREVEN. DAT IS DIE KANT UIT.

ER WAS ECHTER IEMAND DIE HAAR BESPIEDDE..
HOU JIJ RAMBLER GOED VAST, RICHARD? EVEN DE BAL HALEN.
ZO. ZIJ GAAT OP DE TOREN EEN BAL ZOEKEN. KAN ZE ZO HOOG GOOIEN?

MARTHA LIEP LANGS HET BOSJE WAAR KATE DE BAL VERSTOPT HAD.

JUFFROUW KATE HOUDT DE KAPITEIN VOOR DE GEK. ZE ZOEKT IETS OP DE TOREN.

DE BOODSCHAP VOOR DE KONING

El. Beresford
Tekeningen van Frans Lammers

12

De schat van de zeerovers

KORTE INHOUD: *Jim en Gappy horen van Vicky en Peter dat ze een uitnodiging gekregen hebben om met Jane de kerstvakantie door te brengen bij de vader van Paul Brooker. Met zijn allen maken ze plannen om aan geld te komen, want ze willen Pauls vader niet alles laten betalen. Mevrouw Willoughby is bereid haar kasteel gedurende enkele weken te verhuren. Spoedig komt er een liefhebber voor: meneer Hagenbach uit Texas. Hij wil het kasteel huren, maar heeft nog één wens: er moest eigenlijk een spook in huizen. Jane leent een harp, maar wordt door Hagenbach verrast als ze er 's nachts op speelt. Stomverbaasd horen beiden even later een geluid, dat op harpmuziek lijkt. De vakantiereis begint. Onderweg maken ze kennis met ene juffrouw Potts. Op het eiland ontmoeten ze de ouders van Paul. De volgende dag worden ze door een man, Clarence Brown, die ze op hun reis al meer gezien hebben, gewaarschuwd voor juffrouw Potts; hij beschuldigt haar van smokkelarij. De kinderen nemen een kijkje in het pension, waar juffrouw Potts logeert, en vinden een geheimzinnig briefje. Even later waarschuwt juffrouw Potts hen voor Brown.*

Gappy was inmiddels ook helemaal wakker.

,,Ik denk," zei ze, ,,dat meneer Brown lid is van een concurrerende smokkelaarsbende en dat hij bang is, dat juffrouw Potts zijn organisatie of wat het dan ook is, wil binnendringen."

,,Dat is niet onmogelijk," antwoordde Paul peinzend.

,,Gouden Liefde," mompelde Jim voor zich heen. ,,Het klinkt een beetje als de titel van een roman." Hij zag dat de anderen hem aankeken en voegde er haastig aan toe. ,,Dat weet ik, omdat mijn zusje dat soort boeken leest. Paul, is er hier op het eiland iemand die absoluut iedereen kent? Ik heb gemerkt dat je nogal vreemde namen tegenkomt. Misschien vinden we wel iemand die Gouden Liefde heet."

Paul kwam overeind en dacht een ogenblik heel diep na.

,,We hebben op het eiland een oude vrouw die volgens de geruchten al over de honderd is," zei hij tenslotte. ,,Ze woont op de top van de berg. Misschien kunnen we eens met haar gaan praten."

,,Meteen doen," riep Jim enthousiast uit. ,,Kom mee."

Gappy keek aarzelend naar de berg, die achter het huis van de Blookers omhoogrees. Het was niet zo'n verschrikkelijk hoge berg, eigenlijk niet meer dan een flinke heuvel, maar de steile

wanden zagen er niet bepaald aanlokkelijk uit.

„Gaan jullie maar met zijn tweeën," zei ze tegen Jim en Paul. „Dan proberen Jane en ik hier beneden nog iets te weten te komen."

„O, jullie kunnen ook mee," zei Paul. „Ik zorg wel even voor een vervoermiddel."

Met Reus achter zich aan liep hij om het huis heen.

„Het wordt steeds spannender," zuchtte Jim. „Ik wou dat Peter en Vicky hier waren. Wat zouden ze het machtig vinden!"

„O, Vicky en Peter vermaken zich toch wel," antwoordde Jane lachend. „Misschien zijn ze op ditzelfde moment bezig meneer Hagenbach over te halen om een zwembad op het dak van het kasteel te maken. Om er van de winter op te kunnen schaatsen."

„Winter," verzuchtte Gappy, terwijl ze haar transpirerende voorhoofd afveegde met haar zakdoek. „Het lijkt gewoon iets dat niet meer bestaat. Maar, waar zou die meneer Brown logeren, als hij niet in pension is bij mevrouw Tumbrill? O, daar is Paul. Kijk nou eens, jongens!"

De vervoermiddelen die Paul beloofd had, bestonden uit vier sierlijke, kleine ezeltjes, die ongeveer even groot waren als Reus.

„Ik zal even een briefje voor mijn moeder op de huiskamertafel leggen," zei hij. „Dan weet ze waar we zitten en hoe laat we ongeveer thuis zijn. Ik ben zo terug."

Een paar minuten later vertrok het gezelschap, voorzien van een grote zak grapefruits voor de dorst.

Het eerste deel van de tocht legden ze te voet af, lopend naast de ezeltjes. Ze volgden een smal, stoffig pad, dat zich steil omhoogslingerde. Er waren geen palmbomen of struiken, die enige beschutting boden tegen de felle zon en de kinderen puften al gauw van de hitte.

Halverwege de berg hield het pad plotseling op en alsof het afgesproken was, ging het groepje zitten om even uit te rusten. Beneden hen strekte het plaatsje zich uit. De schoeners in de baai van het dorp leken net speelgoedbootjes en helemaal links zagen ze het huis en het strandje van de familie Brooker.

„Ik wou dat ik op dit moment lekker in de zee lag te spartelen," zei Jim, terwijl hij een flinke hap nam van zijn grapefruit.

Paul grinnikte. „Ja, detective spelen is niet altijd even plezierig."

Een heel klein beetje opgekikkerd stonden ze na een paar minuten op en beklommen de ezeltjes.

„Ik vind het gemeen tegenover zo'n klein beest," zei Gappy en ze klopte haar vervoermiddel vriendelijk op de rug. Ze moest lachen toen ze Paul op zijn ezeltje zag zitten. Zijn benen bungelden opzij en hij kon zich met zijn voeten op de grond afzetten.

„O, je hoeft je echt geen zorgen te maken om de ezeltjes," zei hij. „Die zijn heel wat zwaardere lasten gewend en ze hebben er niet de minste moeite mee. Laat ze zelf nu maar hun weg zoeken, dan komen we vanzelf op de top."

Inderdaad bleken de ezeltjes zich uitstekend op hun gemak te voelen op de steile berghelling. Ze klauterden gemakkelijk over de stenen uitsteeksels en

Ze leunde achterover en er gleed zelfs een afwijzende, vijandige trek om haar mond.

schoten flink op. Voor de jeugdige berijders viel het niet mee te blijven zitten en eer er tien minuten verstreken waren, hadden ze alle vier behoorlijk zadelpijn.

,,Wat een prachtig uitzicht!" riep Gappy uit toen ze eindelijk de top bereikt hadden en van de ezeltjes klommen. In de verte zagen ze tientallen andere eilandjes liggen; sommige waren zo klein, dat ze een stipje leken in de wijde, blauwe zee.

,,Ik hoop maar, dat we onze oudste eilandbewoonster kunnen vinden," zei Paul. Hij hield zijn hand boven zijn ogen en zocht de omgeving af. ,,Volgens mijn vader moet ze hier ergens in de buurt wonen. Hoe heet ze ook al r ? Iets van George of zo. . ."

De anderen keken mee. Het was werkelijk een verrukkelijk plekje om te wonen, als je tenminste niet opzag tegen de klimtocht. Allerlei kleurige vlinders en insekten zoemden rond, maar verder was het volkomen stil. De ezeltjes begonnen naar voedsel te zoeken. Ze voelden zich hier pas echt in hun element.

Jim en Gappy zagen het hutje op hetzelfde moment. Het was moeilijk te vinden, want het dak bestond uit palmbladeren, die precies dezelfde kleur hadden als de bosjes, waartussen het schuil ging.

„Daar!" fluisterde Jim, voor zich uit wijzend.

„Ik blijf hier wel op de ezeltjes passen," zei Gappy. Ze had een beetje last van haar been en ze voelde er weinig voor de steile bergwand af te dalen.

Ze zocht een schaduwrijk plekje op en maakte het zich gemakkelijk, vurig hopend dat er niet plotseling een of ander griezelig insekt op haar af zou komen.

„We zijn zo terug," zei Paul. „Als er iets is, fluit je maar."

Het drietal begaf zich op weg door het droge struikgewas.

De hut van de oude vrouw stond ongeveer vijftig meter naar rechts op een klein, vlak terrein. Op het erf scharrelde een vuile kip rond en in de schaduw van de voorgevel stond een oude bok aan een touw. Het hutje had geen deur en ze zagen niets bewegen binnen. Paul schraapte zijn keel.

„Goedemiddag, mevrouw!" riep hij. „Wij komen u bezoeken."

Even bleef het doodstil. Toen hoorden ze een zwakke, hoge stem.

„Georgina is binnen, meneer. Wie zijt gij?"

„Wij zijn vrienden."

„Ah! Komt u binnen," antwoordde de stem.

Ze staken het erfje over en bukten zich om de hut binnen te gaan. Het was er klein en ontzettend donker vergeleken bij het verblindende zonlicht buiten.

Het duurde even voordat hun ogen aan de duisternis gewend waren en ze in een hoek van het vertrek vaag de omtrekken van een vrouw zagen. Jane slikte en deed onwillekeurig een stapje achteruit. Er schoof iets langs haar voeten en ze zou het liefst heel hard weggerend zijn. Maar ze vermande zich, greep Jims arm stevig vast en bleef.

„Wat wilt u van mij? Wie zijt gij?" vroeg Georgina, terwijl ze hen met holle ogen aanstaarde.

„Ik ben Paul Brooker van het witte huis aan de baai," zei Paul. „En ik heb twee goede vrienden bij me. Jane en Jim uit Engeland."

De oude vrouw leunde achterover in haar stoel en zuchtte diep. „Ah! Natuurlijk! Hij komt niet meer," mompelde ze. „Nee. Hij komt niet meer!" Haar stem klonk bedroefd en Jane vergat onmiddellijk haar angst van het eerste ogenblik en kreeg diep medelijden met deze eenzame, oude vrouw.

„Wie komt er niet meer, Georgina?" vroeg ze vriendelijk.

„Dat kan ik niet zeggen. Hij zei lelijke dingen tegen Georgina. Hij was niet aardig."

„Waarschijnlijk bedoelt ze meneer Brown," fluisterde Jim Paul in het oor.

Jane wist niet goed wat voor houding ze moest aannemen. „Kunnen... kunnen we iets voor u doen?" vroeg ze.

Er gleed een glimlach over het rimpelige, oude gezicht. „U bent vriendelijk. En lief. U hebt een zachte stem. Hij had een harde stem."

„Hoe zag hij er uit?" vroeg Jim.

Georgina draaide haar hoofd in Jims richting en in het zwakke schemerlicht zagen ze het wit van haar ogen.

„Dat weet ik niet," fluisterde ze. „Georgina kan niet zien. Georgina kan niets zien."

Nu pas drong het tot hen door, dat de ogen van de oude vrouw uitdrukkingloos waren. Georgina was blind.

„Bent u wel gelukkig hier? Zo helemaal alleen?" vroeg Jane, vergetend waarvoor ze gekomen waren.

Tot hun verbazing begon Georgina te lachen. „O ja! Georgina heeft niets te klagen. Georgina kent de berg en ze heeft kippen en een bok. Georgina heeft vrienden."

Paul waagde het erop. „Wij zijn op zoek naar Gouden Liefde," zei hij.

Onmiddellijk verdween de vriendelijke trek van Georgina's gezicht. Ze leunde achterover en er gleed zelfs een afwijzende, vijandige trek om haar mond.

„Ik ken geen Gouden Liefde," zei ze bits.

Het gesprek leek ten einde, maar Jim kreeg een gelukkige inval.

„Dat was maar een grapje," zei hij vlug. „Maar wat we u wilden vragen, mevrouw Georgina, weet u misschien iets van een schat, die hier honderden jaren geleden begraven zou zijn?"

Georgina ging weer rechtop zitten en draaide haar gezicht in de richting vanwaar ze Jims stem had gehoord. Ze grinnikte. „Dat is maar een fabeltje," zei ze. „Er is geen schat te vinden op het eiland. Ik houd van het eiland. Het eiland is altijd goed voor mij en mijn kinderen geweest. Maar het heeft ons nooit goud gegeven. Geloof dat verhaaltje niet."

„Wat jammer," zei Jane. „We dachten dat we hier op de berg iets van een schat zouden vinden. Of beneden op het strand."

Georgina schudde haar hoofd.

„Hier op de berg is geen schat," zei ze vastberaden. „Zoek maar eens op het strand." Ze zweeg een moment en vervolgde toen. „Zoek maar eens bij de rotsen, waar de beenderen van de gestorven mensen groeien."

„Ze bedoelt het koraal," zei Jim vlug voordat Jane gillend de hut kon uitrennen. „En dat ligt vlak achter ons huis."

„Maar u zult niets vinden," zei Georgina verdrietig. Het was of ze haar gedachten niet helemaal in bedwang had. „Hij komt niet meer," mompelde ze. „Nooit meer. Georgina houdt van het eiland. Georgina heeft gedaan wat ze zeiden, maar het eiland heeft haar in de steek gelaten."

„Laten we maar gaan," zei Jane zacht. Ze liep op de oude vrouw toe en nam haar magere hand in de hare.

„U moet niet terugkomen," fluisterde Georgina. „Het is niet goed hier voor u. Ga maar in de zee naar de schat zoeken. Niet hier."

Zwijgend liepen ze het hutje uit en bleven een ogenblik staan, verblind door het felle zonlicht.

Gappy zat met smart op hen te wachten. De vier ezeltjes stonden als schildwachten om haar heen en staarden met doffe ogen naar de verre zee onder hen.

„We hebben haar gesproken," zei Jim, terwijl hij naast Gappy ging zitten en zich koelte begon toe te waaien met een boomblad. „En als je het mij vraagt, zegt de naam Gouden Liefde haar wel degelijk iets. Misschien is het meneer Brown wel. Ik heb zo'n idee dat hij een berucht smokkelaar is en dat hij Georgina met het een of ander heeft bedreigd. En juffrouw Potts zou hém weleens achterna kunnen zitten. Wat denken jullie van die theorie?"

„Helemaal niet zo gek," antwoordde Paul bedachtzaam. „Alleen... Ik kan me die meneer Brown gewoon niet voorstellen als een gevaarlijk man. Volgens mij zijn we ergens vastgelopen. De moeilijkheid is alleen wáár?"

Gappy knikte.

„Ik ben het met Paul eens," zei ze. „We zijn het spoor kwijt. Het... ik weet het niet, maar we zoeken het waarschijnlijk in de verkeerde richting. Het probleem is die zogenaamde meneer Gouden Liefde..."

„Volgens Georgina is er geen schat op het eiland," zei Jane. „En toch ga ik ernaar zoeken. Bij de rotsen achter meneer Brookers huis."

Jim wees naar een kale strook grond, die dwars over het eiland liep. Het was een brede baan onbegroeid zand, waarop zelfs geen enkele palmboom stond. „Wat is dat voor een stuk woestenij?"

„Daar is vorig jaar een orkaan overheen getrokken," antwoordde Paul. „Dat heeft vader me verteld. Over het algemeen heb je hier geen last van orkanen, maar een paar maanden geleden schijnt er een uit de koers geraakt te zijn."

Ze stonden op en overlegden wat de volgende stap zou zijn.

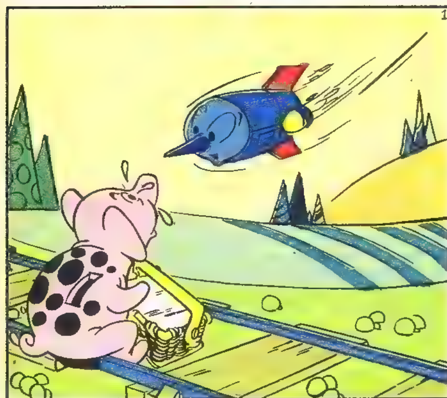
„Laten we in ieder geval die meneer Clarence Brown in de gaten houden," stelde Paul voor. „Ik denk dat hij iets in zijn schild voert. En laten we nu opstappen, want de zon begint al aardig te zakken."

Met stramme benen klommen ze op hun ezeltjes, die stonden te trappelen van ongeduld om de berg af te dalen.

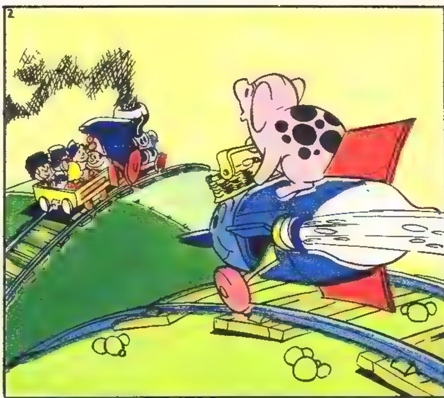
Wordt vervolgd

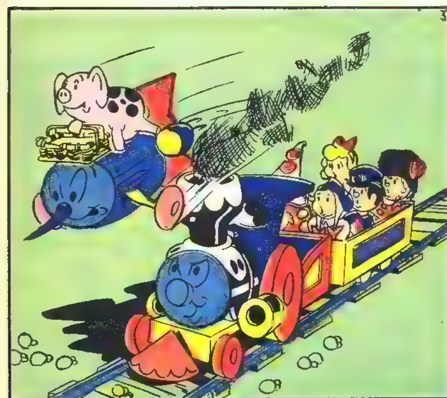

SPELEND

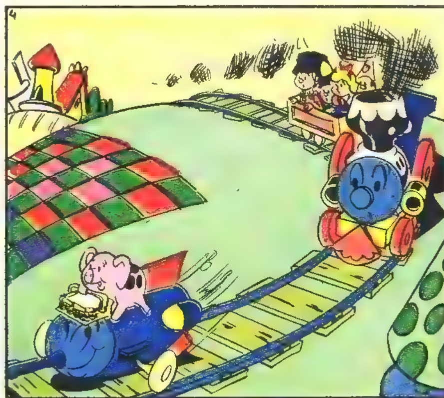
Spekkie Spaarvarken zou met de anderen gaan picknicken, maar hij had zich verslapen en toen hij aan het station kwam, was Hakkepuf juist vertrokken. Spekkie begon te huilen. „Wat moet ik nu beginnen?" snikte hij. Toen hoorde hij een suizend geluid. Daar kwam Roeffie Raket aan.

„Nou," lachte Roeffie, toen hij gehoord had wat er aan de hand was, „je hoeft niet zo in de put te zitten, hoor. Klim maar op mijn rug, dan gaan we achter Hakkepuf aan. Welke kant is hij opgegaan?" Dat wist Spekkie niet. „Geeft niet," zei Roeffie. „We volgen gewoon de spoorlijn."

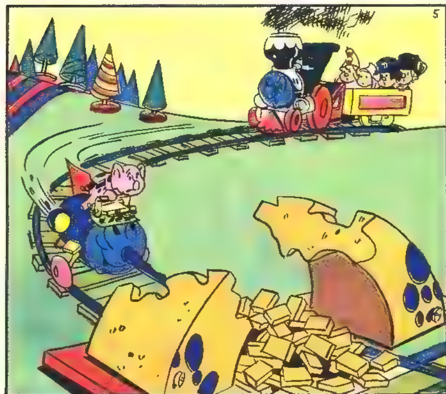

Even later had Roeffie Hakkepuf en de anderen al gevonden. Tot grote schrik van de locomotief en van de passagiers vloog hij laag over hen heen. Hakkepuf werd een beetje kwaad. „Je moet niet zo laag over mijn schoorsteen vliegen," bromde hij. „En dan al dat lawaai dat jij maakt!"

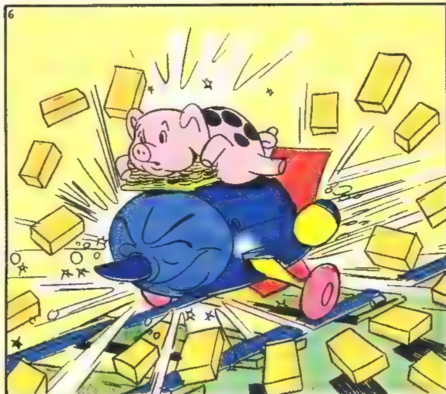

Maar Roeffie had geweldig veel plezier en hij luisterde niet eens naar Hakkepuf. Hij vond rijden op de spoorrails veel leuker dan vliegen en daarom streek hij vlak voor Hakkepuf neer. „Wel heb ik ooit," zei Hakkepuf, „dat is hèlemaal brutaal, Roeffie."

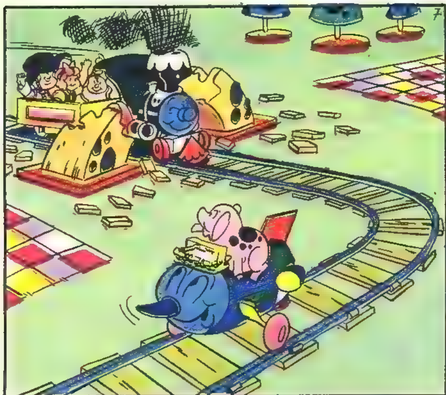
SPEELGOED

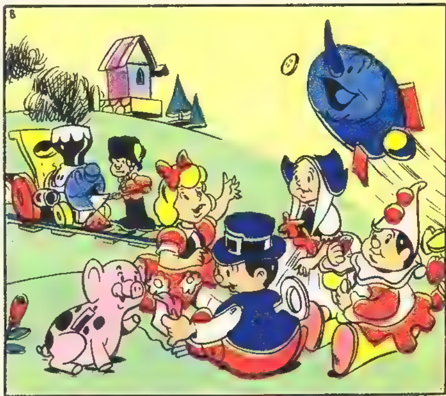
Spekkie Spaarvarken vond het fijn op Roeffies rug, maar opeens schrok hij, want hij zag dat er een brug was ingestort. Er lag een grote hoop stenen op de rails, die hun de weg versperden. „Pas op, Roeffie," riep Spekkie. Maar Roeffie had het ook al gezien. „Hou je goed vast," zei hij.

Spekkie ging plat op Roeffies rug liggen en hoopte dat hij er niet af zou vallen. Hij deed zijn ogen dicht, want hij durfde niet te kijken wat er zou gebeuren. Roeffie stormde naar de brug en even later reden ze dwars door de hoop stenen heen. Boem. Bang. De stenen vlogen naar alle kanten.

Toen Spekkie zijn ogen weer opendeed, waren ze aan de andere kant van de brug. Iedereen juichte van blijdschap, want Roeffie had net op tijd de weg vrijgemaakt voor Hakkepuf. De locomotief reed veilig tussen de twee helften van de kapotte brug door. „Dank je wel, Roeffie," riep hij blij.

Toen kwamen ze bij het picknickterrein. „Dat we zo'n fijne dag hebben, danken we aan Roeffie en Spekkie," zei Dollie en gooide chocolaatjes de lucht in, die Roeffie handig opving. Wikwak de wekker gaf Spekkie een taartje en Tommie zorgde dat Hakkepuf een nieuwe voorraad kolen kreeg.

De kristallen kroon

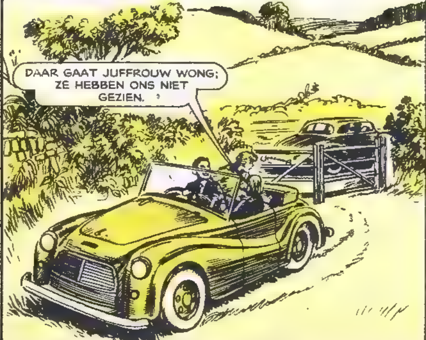

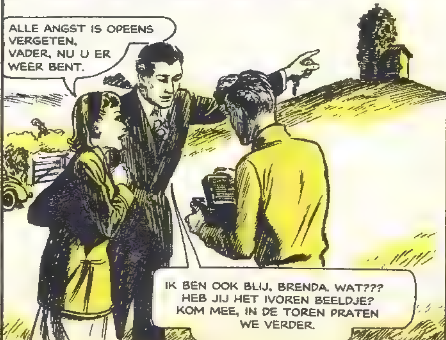

RUSTIG LIEP HET DRIETAL OP DE TOREN TOE, DIE BEKENDSTOND ALS DE IJZEREN BURCHT.

HOE KOMEN WE ERBINNEN, VADER? IK HEB ZOVEEL TE VRAGEN!...

WACHT MAAR AF, ROB.

MET EEN VERBORGEN VEER KRIJG JE DE DEUR OPEN.

BINNEN KEKEN BRENDA EN ROB VERWONDERD IN HET ROND.

EEN PRACHTIGE SCHUILPLAATS. HEBT U HIER AL DIE TIJD GEZETEN, VADER?

JA, AL EEN HELE TIJD IS DIT MIJN HOOFDKWARTIER. HIER BEN IK VEILIG.

SAMEN MAAKTEN ZE EERST EEN MAALTIJD KLAAR.

ER IS ZOVEEL GEBEURD, VADER. HET BEGON TOEN HET PAKJE UIT DE LUCHT VIEL; EN TOEN BEGON DE STRIJD MET JUFFROUW WONG. WAT WIL ZIJ?

ZO IETS VERMOEDDE IK AL; IK BEN BLIJ DAT IK NET OP TIJD KWAM.

NU ZE BIJ VADER WAREN, KWAMEN ROB EN BRENDA TOT RUST NA HUN SPANNENDE AVONTUREN. ZE HADDEN GEDACHT DAT HIJ VER WEG WAS EN HADDEN MOEDIG JUFFROUW WONG BESTREDEN. NU HOORDEN ZE DAT, ALS ALLE ZEVEN AFGODSBEELDJES OP EEN HOUTEN TEMPELTJE BIJ ELKAAR WAREN, EEN KRISTALLEN KROON TE VOORSCHIJN ZOU KOMEN. MAAR WAAR WAS HET TEMPELTJE ZELF?

GESPANNEN LUISTERDEN ZE NAAR ZIJN ERNSTIGE WOORDEN.

JULLIE HEBBEN FLINK GEHANDELD, MAAR VERGIS JE NIET, JUFFROUW WONG ZAL ALLES IN HET WERK STELLEN OM HET ZEVENDE BEELDJE TE BEMACHTIGEN. BLIJF HAAR UIT DE BUURT, WANT ER STAAT MEER OP HET SPEL DAN JE KUNT BESEFFEN.

INTUSSEN, EEN PAAR KILOMETER VERDER...

ZE ZIJN ONS ONTGLIPT. DIE MAN IN DE AUTO IS NATUURLIJK RICHMOND ZELF! EN ZONDER HET ZEVENDE BEELDJE BEGINNEN WE NIETS.

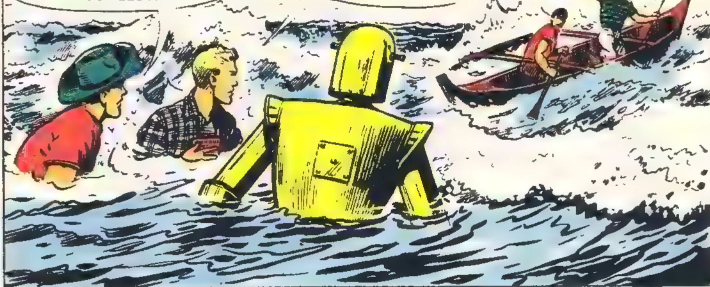
DACHT JE HEUS DAT IK HET HIERBIJ LIET ZITTEN?

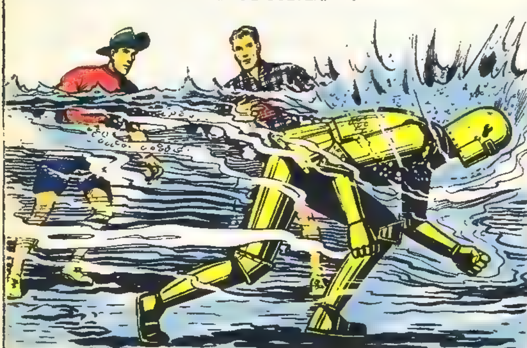
IK GA NAAR TUNG; MISSCHIEN KAN HIJ UITZOEKEN WAAR RICHMOND IS EN ME ZO NAAR HET ZEVENDE BEELDJE BRENGEN.

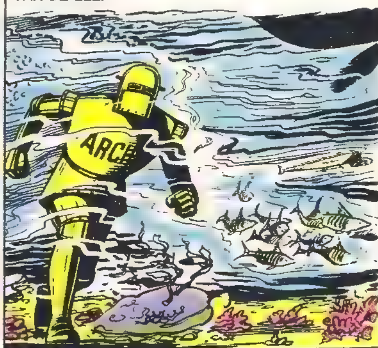
EN IN DE OUDE TOREN...

LUISTER, DAN ZAL IK JULLIE HET HELE VERHAAL VAN DE IVOREN BEELDJES VERTELLEN.

De man van staal

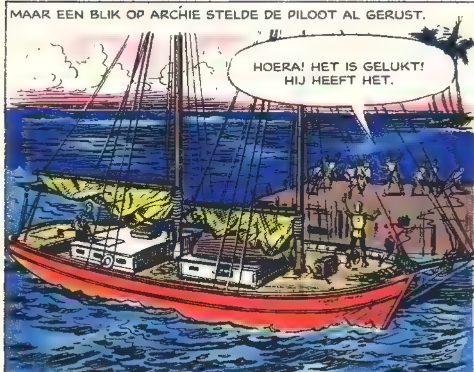

BLEEK VAN SCHRIK SLOOP HET TWEETAL WEG.
KOM MAAR GAUW MEE, PATCH, VOOR DIE MAN VAN STAAL ONS WEER TE PAKKEN KRIJGT.

VROLIJK KOERSTE HET DRIETAL NAAR DE HAVEN WAAR ZE DE PILOOT HADDEN ACHTERGELATEN.

DE PILOOT, INTUSSEN GENEZEN, HAD AL LANG NAAR DE VRIENDEN UITGEKEKEN.
KIJK, DAAR KOMT DE BOOT VAN UW VRIENDEN AAN!
ZOUDEN ZE HET PAKJE UIT HET WRAK HEBBEN KUNNEN HALEN? IK BEN BENIEUWD!

MAAR EEN BLIK OP ARCHIE STELDE DE PILOOT AL GERUST.
HOERA! HET IS GELUKT! HIJ HEEFT HET.

EEN BLIJ WEERZIEN VOLGDE.
HIER HEB JE HET PAKJE. VERTEL EENS, WAT ZIT ER EIGENLIJK IN?
DAT HOOR JE STRAKS WEL OP HET FEEST DAT IK GEEF TER ERE VAN JULLIE TERUGKEER.

DIE AVOND...
UIT JULLIE VERHALEN BLIJKT DAT ARCHIE HET LEEUWEDEEL HEEFT GEHAD IN HET WERK OM HET PAKJE TE REDDEN. LAAT HIJ HET DAAROM OPENMAKEN.
ARCHIE, SNIJ HET TOUW VLUG DOOR. EINDELIJK ZULLEN WE...

ARCHIE MAAKTE TOUW EN PAPIER LOS EN ZAG...
EEN ENORME DIAMANT! WAT EEN STEEN!
VOOR ALLE MOEITE GEEF IK JE STRAKS OOK EEN ENORME BELONING.

WE HADDEN VAKANTIE TOEN HET AVONTUUR BEGON. NU KUNNEN WE NOG BETER VAKANTIE VIEREN.
JA, DANK ZIJ ONZE VRIEND ARCHIE!
EINDE

De samenzwering tegen prins Rudolf

OP KASTEEL LICHTENBERG WAS DE GEZANT EEN EN AL HOFFELIJKHEID GEWEEST TEGENOVER DE JONGE PRINSES.

HIJ WAS VEEL MINDER HOFFELIJK, TOEN HIJ OP EEN BLOEMENVERKOOPSTERTJE AFSTORMDE, IN WIE HIJ NIET DE PRINSES HERKENDE

DE REDEN VAN ZIJN GEDRAG WAS DE PRINSES NIET ONBEKEND. DE GEZANT HAD HET HUISJE EN HET STUK LAND VAN TRUDY'S GROOTVADER WILLEN KOPEN IN DE VERONDERSTELLING, DAT VANZELL ZIJN VERGUNNING OM BLOEMEN TE VERKOPEN KWIJT ZOU RAKEN, OMDAT HIJ IN HET ZIEKENHUIS LAG EN NIET IN STAAT WAS BIJ ZIJN KRAAMPJE TE STAAN.

DE VERMOMDE PRINSES STAPTE NAAR VOREN.

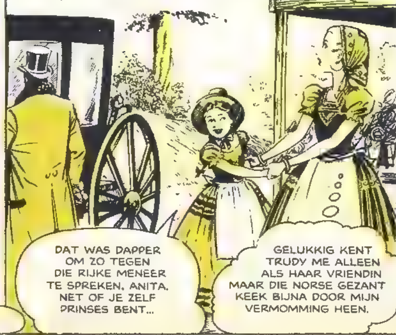
DE BLAUWE OGEN VAN DE PRINSES FONKELDEN.

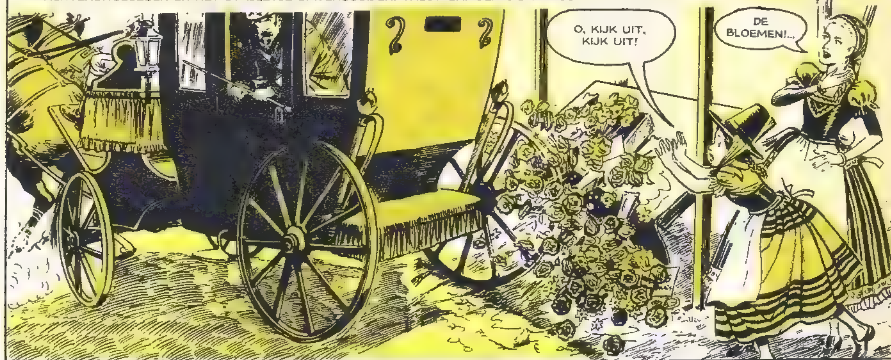

VERBLUFT DOOR DIT ONGEWONE OPTREDEN VAN EEN BLOEMENMEISJE, LIEP DE GEZANT WEG.

KLEINE TRUDY KEEK BEWONDEREND NAAR HAAR VRIENDIN.

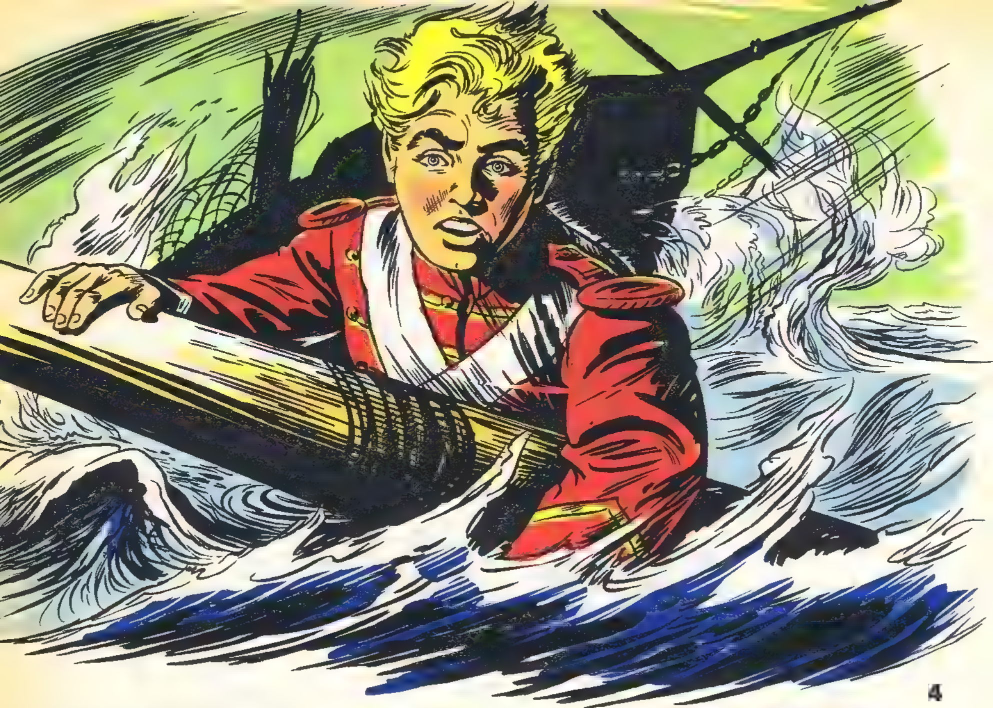

HET WAS NOG NIET LANG GELEDEN DAT PRINS RUDOLF, ANITA'S BESTE VRIEND, WAS UITGEROEPEN TOT TROONOPVOLGER IN HILVANIA
NADAT HIJ JARENLANG ALS HOUTVESTER IN SYLVANBERG HAD GELEEFD, WAS HIJ TERUGGEKOMEN IN ZIJN RIJK DAT LANG GEBUKT WAS GEGAAN ONDER DE TIRANNIE VAN ZIJN NEEF, PRINS ERIK. HIJ WAS NU OP REIS NAAR DE VERAFGELEGEN GEDEELTEN VAN HET LAND.

4

Olivier lijdt schipbreuk

door David Scott Daniell

met tekeningen van H. J. Giesen

KORTE INHOUD: *Olivier Crow, leerling-tamboer bij het honderdelfde regiment infanterie van het Britse leger, en zijn nichtje Pollie Trott zijn na een avontuurlijke zeereis op Sicilië aangekomen. Het is juni 1806 en overal in Europa wordt gevochten tegen Napoleon. Sergeant Trott, de vader van Pollie, en soldaat Pilchard krijgen van vaandrig Boscowen opdracht de gevangene Zucconi, die voor de krijgsraad moet verschijnen, op het schip de Zwaluw naar Gibraltar te brengen. Olivier moet hen vergezellen om voor de krijgsraad getuigenis af te leggen van de poging die Zucconi met zijn bende heeft ondernomen om het regiment in een hinderlaag te lokken. Pollie mag niet mee. De volgende ochtend vertrekt de Zwaluw naar Gibraltar. Als het schip in volle zee is, ontdekken soldaat Pilchard en Olivier Pollie, die in een vat perziken als verstekeling is meegegaan.*

Met trillende lippen deed Olivier een paar stappen naar voren. Pal voor zijn oom bleef hij plotseling staan, zodat er een beetje thee over de rand van de bekers liep.

,,Alstublieft, sergeant, om u te dienen. Een mok thee voor u en voor soldaat Pilchard.''

,,Thee!'' gromde sergeant Trott, terwijl hij eerst een woedende blik op Olivier wierp en daarna in de beker keek, die deze hem voorhield. ,,Voor zover ik weet, is er aan boord geen greintje thee te vinden.''

Hij nam de beker aan en bekeek deze achterdochtig van binnen en van buiten.

,,Hm,'' mopperde hij. ,,Ik moet toegeven dat het spul op thee lijkt. Maar het zal wel waardeloos bocht zijn.''

Sergeant Trott zette de beker aan zijn lippen en nipte aan de inhoud. Het was duidelijk dat hij zich had voorgenomen op het eerste teken van onraad geweldig te keer te gaan. Soldaat Pilchard paste er wel voor op iets te zeggen. Zenuwachtig sloeg Olivier zijn oom gade. Sergeant Trott nipte nog eens en nog eens. En daarna nam hij, hoewel de thee nog zeer heet was, twee forse slokken snel achter elkaar. Het resultaat was fantastisch.

,,Wel heb ik van mijn leven!'' zei hij. ,,Echte thee, en nog wel van prima kwaliteit. Hoe bestaat het. Een heerlijke mok thee, Pharao.''

,,Tja, het smaakt mij ook uitstekend, sergeant.''

,,Waar heb je die vandaan gehaald, Olivier?'' vroeg Trott.

Olivier slikte eens en zei toen vlug: ,,Een van de opvarenden heeft hem gezet, sergeant. Hij heeft me verteld dat hij er

nog een voorraadje van achter de hand heeft; en nu wou hij u graag een persoonlijke gunst vragen."

,,Waar zit die man?" riep de sergeant uit. ,,Het moet al raar lopen als ik iemand, die zulke voortreffelijke thee kan zetten, geen dienst kan bewijzen. Zo iets had ik nooit verwacht. Waar zit die man?"

,,Hier, sergeant!" zei Pollie, terwijl ze van achter een sloep te voorschijn kwam.

Enkele ogenblikken gebeurde er niets. Olivier deed een stap achteruit. Soldaat Pilchard begon het een of andere deuntje te neuriën, alsof hij op die manier wilde laten blijken dat hij slechts onschuldig toeschouwer was.

Pollie begon vriendelijk tegen haar vader te lachen. Sergeant Trott had een hele tijd nodig om de verrassing te verwerken. Stomverbaasd staarde hij zijn dochter aan. Daarna liet hij zijn blikken beurtelings langs Olivier en soldaat Pilchard glijden.

,,Pollie!" bracht hij eindelijk uit. ,,Pollie, mijn bloedeigen dochter! In jongenskleren! Maar... we hebben je toch op Sicilië achtergelaten?"

,,Och, vader, weet u wat het geval is? Ik was vanmorgen erg vroeg naar de kade gegaan. Daar zag ik de kotter liggen en toen ben ik voor de aardigheid even aan boord gegaan. Uit nieuwsgierigheid ben ik in een vat met perziken geklommen. Het staat daar naast de mast, ziet u wel? Nou, en toen ben ik in slaap gevallen."

,,Olivier," vroeg de sergeant bars. ,,Was jij ervan op de hoogte? En jij, Pharao?"

,,Ik wist er absoluut niets van, oom. Eerlijk niet," zei Olivier snel.

,,Ik had er geen flauw idee van, sergeant. Het enige dat ik hier doe, is belangstellend toekijken," antwoordde soldaat Pilchard.

Sergeant Trott duwde zijn sjako op zijn achterhoofd en krabde zich achter het oor.

,,Pollie," zei hij, ,,jij bent al precies even volhoudend als je lieve moeder zaliger. Enfin, nu je eenmaal hier bent, is er weinig aan te doen. Maar pas op, meisje, dat je geen onzin uithaalt. Zorg dat ik geen klacht over je te horen krijg. En vertel me eens even, waarom heb je eigenlijk jongenskleren aan?"

,,Wel, vader, ziet u, ik... dat leek me handiger. En dus heb ik ze geleend."

,,Je bent een echte deugniet," bromde haar vader. ,,Het spijt me dat ik het zeggen moet. En als ik eerlijk moet zijn, ik ben doodsbang dat je weer het een of andere kattekwaad in de zin hebt Maar hoe dan ook, ik ben toch blij dat ik je hier heb. Komaan, ik moet vaandrig Boscowen maar eens opzoeken. Tussen twee haakjes, heb je nog meer van die thee?"

,,Nog een heel pakje, vader," zei Pollie.

,,Nou, maak dan maar dat je wegkomt. En jij ook, Olivier."

,,Dank u wel," juichte Pollie. ,,U heeft gelijk, het is maar goed dat ik hier ben. Nu kan ik tenminste een beetje op u passen."

Toen sergeant Trott plichtsgetrouw rapporteerde dat Pollie zich als verstekelinge op het schip bevond, werd vaandrig Boscowen, al even plichtsgetrouw, geweldig kwaad. Maar, zoals sergeant Trott heel goed wist, Pollie kon uitstekend met de officier opschieten. Het duurde dan ook niet lang of deze kwam tot het inzicht dat hij maar het beste eieren voor zijn geld kon kiezen. En zo gebeurde het dat Pollie er met een flinke schrobbering af kwam.

Olivier was in de wolken. Weldra togen ze getweeën op onderzoek uit om het schip van onder tot boven te bekijken. Voor zover het in hun vermogen lag, verzorgden ze ook de arme Zucconi. Deze had het intussen wel bijzonder zwaar te verantwoorden gekregen. Het lag voor de hand dat hij het einde van de reis met hoe langer hoe meer angst tegemoet zag. Bovendien werd hij steeds heviger gekweld door de zeeziekte, doordat de deining gestadig in kracht toenam.

Tegen het einde van de middag doemden er aan de horizon donkere wolken op. Inmiddels was de wind zoveel sterker geworden, dat het adelborst Jolliffe zichtbaar moeite begon te kosten zijn anders zo waardige uiterlijk te handhaven. Driemaal reeds hadden ze zeilen gereefd en nog sneed de kotter, heftig heen en weer geslingerd, met een enorme vaart door het water. Zover het oog reikte, zag de zee er wild en troebel uit. Van het dek van de kotter af gezien leek het wel of het water kookte. Steeds hoger stormden de wit gekamde golven op de *Zwaluw* aan.

Juist voordat de schemering begon te vallen, stonden Pollie en Olivier aan dek. Pollie wierp haar neef een onderzoekende blik toe. Terwijl ze probeerde boven het lawaai van de wind uit te komen, schreeuwde zij hem toe: ,,Hoe gaat het ermee, Olivier?"

,,Och, tamelijk goed, Pollie. Ik voel me alleen een beetje raar van binnen. Hoe gaat het met jou?"

,,Met mij? Prima! Ik hou wel van een stevig stukje wind."

Pollie maakte inderdaad de indruk dat ze zich in het ruwe weer volkomen op haar gemak voelde. Haar korte, vlasachtige haardos woei naar alle kanten uiteen en haar ogen schitterden van opwinding. Met haar sterke benen stond ze rotsvast op het slingerende dek.

Olivier was er minder goed aan toe. Hij had een lijkbleek gezicht en omklemde voortdurend uit alle macht de rand van de reling. Hij loerde eens naar de tuigage, hoog boven zijn hoofd, waar de wind oorverdovend doorheen gierde. Daarna wierp hij een blik op de commandobrug, waar adelborst Jolliffe de gang van zaken in gespannen houding volgde.

,,Denk je dat Jolliffe het wel zal klaren?" vroeg Olivier. ,,Ik bedoel, heeft hij ervaring genoeg om in zo'n verschrikkelijke storm het bevel over een schip te voeren?"

Pollie keek eens over haar schouder in de richting van de brug.

En zo gebeurde het dat Pollie er met een flinke schrobbering af kwam.

„Wat zal ik je zeggen," zei ze. „Het is geen peuleschilletje. Maar ik heb zo'n idee dat hij het wel zal redden. Hij steekt zijn kin zo vastberaden naar voren, vind je ook niet? En trouwens, de bootsman is er ook nog. Dat is een ouwe zeerob van de bovenste plank. Pas op! Hou je vast, Olivier!"

Olivier hield zich vast, zo stevig als hij maar kon. Maar de *Zwaluw* werd opeens gegrepen door een reusachtige golf. Dwars tegen de wind in naderde deze huizehoog de arme kotter van opzij. Het schip werd als een veertje opgeheven, bleef een paar seconden scheefgezakt op de top van de berg water liggen en viel daarna in een wolk van schuim weer in zee.

In de ingewanden van het schip klonk een dof gekreun. Maar de *Zwaluw* hield dapper stand in de strijd tegen de elementen en richtte zich na elke slag krakend weer op. Olivier likte zijn lippen af en proefde het zout van het schuim dat hem in het gezicht was geslagen. Van het achterdek naderde oom Pharao, die zich met moeite voortbewoog langs de lijnen die inmiddels over het schip waren gespannen. Hij wierp hun met hoog opgetrokken wenkbrauwen een vragende blik toe.

„Hallo, oom Pharao," schreeuwde Pollie. „Lekker windje, hè? Die arme Olivier is al weer zeeziek."

„Geen sprake van," zei Olivier met een doodsbleek gezicht.

Op hetzelfde ogenblik kreeg hij het gevoel dat zijn maag zich in zijn lichaam omdraaide. Soldaat Pilchard legde hem troostend een zware hand op zijn schouder.

„Kop op, Olivier," zei deze, „dat is nu eenmaal het lot dat landrotten zoals jou en mij op zo'n schip bedreigt."

„Ik geef toe dat het op het ogenblik nogal tekeergaat," zei Pollie bij wijze van vriendelijkheid aan het adres van haar zwaar beproefde neef.

„Nou moeten jullie allebei eens goed opletten," ging soldaat Pilchard verder. „Zie je deze lijn hier? Kijk, ik zal hem daar om die bolder vastzetten. En dan knopen jullie hem om je middel en je zorgt dat je er een paar stevige knopen op legt. Het is maar voor het geval het nog erger wordt, zie je. En dan nóg wat, voorlopig blijven jullie hier in dit hoekje achter de verschansing en nergens anders. Als je wilt, kun je gaan schuilen onder die sloep."

„Goed, oom Pharao, afgesproken," zei Pollie.

Met deze woorden nam ze het ene uiteinde van het touw dat oom Pharao had meegebracht en bond het stevig om haar middel. Achterdochtig sloeg Olivier met grote ogen soldaat Pilchard gade, die ondertussen het andere eind van de lijn vastmaakte.

„Oom Pharao," zei hij tenslotte aarzelend, „u denkt toch niet dat we zullen zinken? Of wel soms?"

„Als domme landrot die nog geen mast van een bootshaak kan onderscheiden, moet ik bekennen dat ik er geen flauw idee van heb, Olivier. Maar wat er ook gebeurt, jullie blijven hier zitten, met die lijn om je middel!"

„Niet overdrijven, oom Pharao," sputterde Pollie tegen. „Ik heb wel ergere stormen meegemaakt, hoor. Zelfs op de Atlantische Oceaan!"

„Ja, dat zal wel," zei soldaat Pilchard, „maar weet je wat het verschil is, meisje? Je zit op een Frans scheepje, dat door de Engelse vloot in een hevige zeeslag behoorlijk is toegetakeld. Daarom: hier blijven en zorgen dat de lijn goed vast blijft zitten. Ik moet er even op uit om wat levensmiddelen bij elkaar te zoeken voor die sloep hier. Je kunt nooit weten wat er gebeurt."

Soldaat Pilchard greep de reddingslijn weer stevig vast en verdween in de richting van de kajuitstrap. Olivier wist niet meer hoe hij het had. Hij keek verwilderd om zich heen, nu eens naar Pollie, dan weer naar de heen en weer slingerende masten, naar de piepende tuigage, naar het geweld van de kokende zee. Pollie daarentegen bleef overal even rustig onder.

De hele bemanning was volop in actie. Overal stonden de matrozen op hun post en aan de rand van de commandobrug liet de bootsman een waakzaam oog over de matrozen gaan. Dicht bij hem stond sergeant Trott, die zich uit voorzorg had vastgegrepen aan de leuning van de kajuitstrap. Opeens namen de gebeurtenissen die zich in de diepte onder hen afspeelden, al hun aandacht in beslag. Het schip slingerde heviger dan ooit. En plotseling brak met een klap, die aan een kanonschot deed denken, de hoofdmast een meter of drie boven het dek finaal in tweeën.

Enkele seconden bleef het bovenste stuk in de lucht hangen. Daarna kwam het onder hevig gekraak dwars op het schip aan dek neer, terwijl de punt zich in de schuimende golven boorde. Tuigage en zeilen werden in woeste wanorde door elkaar gesmeten.

Toen hij de ramp voor zijn ogen zag gebeuren, bleef de adelborst Jolliffe lijkbleek en doodstil staan. Boven het geschreeuw van de matrozen en het gebulder van de storm uit klonk klaar en duidelijk de stem van de bootsman.

„Tuigage doorhakken, mannen! Opschieten! Zorg dat je allemaal een bijl te pakken krijgt!"

De kalme stem van de bootsman gaf de jonge bevelhebber zijn moed terug.

Het duurde niet lang of iedereen werkte als een paard, sergeant Trott en soldaat Pilchard niet uitgezonderd. Op het eerste gezicht scheen het dat de bemanning voor een hopeloze taak stond. Aan de massa touwen, zeilen, kabels en stukken hout was geen begin of eind te vinden.

Het schip helde steeds meer naar stuurboord over, scheefgetrokken door het gewicht van de zware mast, zodat weldra de eerste golven het dek overspoelden.

De bootsman dook nu eens hier en dan weer daar op om bevelen te geven en zijn mannen tot de uiterste krachtsinspanning aan te sporen. Toen hij de situatie voldoende had opgenomen, begaf hij zich weer naar de commandobrug om rapport uit te brengen aan adelborst Jolliffe.

„Het heeft geen zin meer, kapitein," zei hij. „We maken al veel te veel water. Nog even en de voorsteven komt niet meer omhoog. Het spijt me, maar we zullen van boord moeten gaan."

„Dat nooit," schreeuwde Jolliffe woedend, een verstolen blik op het lamgeslagen schip werpend. Daarna voegde hij er aarzelend aan toe: „Is dat heus de enige oplossing, bootsman?"

„Er is geen schijn van kans het schip drijvend te houden, kapitein!"

Nogmaals liet Jolliffe zijn blikken over het dek dwalen. Er was maar één conclusie mogelijk, de bootsman sprak de waarheid.

„Goed," zei hij tenslotte. Een ogenblik later begon hij uit volle borst te roepen: „Iedereen in de boten! Allemaal van boord! Iedereen in de boten!"

De kreet ging van mond tot mond en één voor één zochten de matrozen een goed heenkomen op dat gedeelte van het dek waar Pollie en Olivier bij hun sloep stonden te wachten. Zulk een angstig avontuur had zelfs Pollie nog niet meegemaakt. Ze waren beiden dan ook doodsbang en stonden te trillen op hun benen.

Al spoedig drong het tot hen door dat hun sloep de enige was die kon worden gebruikt. Het dek helde namelijk zo sterk en lag al zo ver onder water, dat het uitgesloten was de tweede sloep te strijken.

Een groepje matrozen maakte de sloep los en werkte haar met moeite over de verschansing. Soldaat Pilchard kwam langs het dek glijden met een blik scheepsbeschuit in zijn armen geklemd. Sergeant Trott en vaandrig Boscowen volgden hem op de voet en tenslotte verschenen ook adelborst Jolliffe en de bootsman.

Hij wierp een laatste, bedroefde blik op de povere resten van wat één dag zijn schip was geweest.

Pollie en Olivier kregen opdracht als eersten in de sloep te gaan. Snel achter elkaar namen daarna de matrozen hun plaatsen in en grepen ieder een roeispaan. Toen de sloep tenslotte al propvol was, stond alleen adelborst Jolliffe nog aan dek van de *Zwaluw*.

Hij wierp een laatste, bedroefde blik op de povere resten van wat één dag zijn schip was geweest. Daarna sprong ook hij over de verschansing de sloep in, nam de helmstok van de bootsman over en riep: „Afzetten, mannen! En roeien wat je kunt!"

Olivier en Pollie waren zover mogelijk naar voren gekropen. Angstig klemden ze zich aan de boeg van de sloep vast, toen deze zich heel langzaam van het schip begon te verwijderen. De meeste matrozen begonnen uit alle macht aan de riemen te trekken, terwijl anderen hun best deden om te voorkomen dat de sloep tegen het wrak zou botsen. Als dat zou gebeuren zou hij zonder twijfel met man en muis te pletter slaan tegen de *Zwaluw*.

Olivier keek met grote ogen toe. Eensklaps herinnerde hij zich, dat Zucconi nog altijd in zijn cel zat opgesloten! In de grote opwinding had iedereen de man vergeten. Natuurlijk had deze zich intussen haast de longen uit het lijf geschreeuwd, maar zijn kreten waren bij lange na niet luid genoeg geweest om boven het geloei van de storm uit te komen.

Op hetzelfde ogenblik dat Olivier aan Zucconi dacht, wist hij wat hij doen moest. De matrozen werkten als één man om de geringe afstand tussen de boot en het wrak te vergroten. Nog een paar seconden en de sloep zou meters van het schip verwijderd zijn. Er was geen tijd voor overleg. Zelfs geen tijd om na te denken.

Olivier klom op de zijkant van de sloep, hield zich met moeite in evenwicht en sprong daarna roekeloos terug aan boord van de kotter.

Tegelijkertijd verbreedde zich de kloof tussen boot en schip, de afstand werd groter en groter. De inzittenden schreeuwden in het wilde weg door elkaar. Iedereen probeerde Olivier over te halen terug te springen nu er nog tijd was.

„Stommerd!" riep soldaat Pilchard en probeerde Olivier te volgen. Maar hij werd tegengehouden door sergeant Trott, die hem toevoegde: „Nutteloos, Pharao! En we kunnen jou niet missen, beste kerel!"

Het geschreeuw in de sloep drong nauwelijks tot Olivier door. Al zijn gedachten draaiden om dat ene punt, de gevangene!

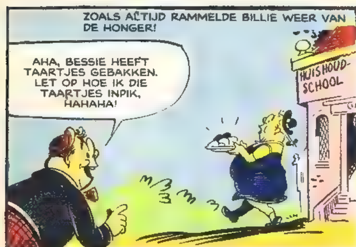
Wordt vervolgd

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

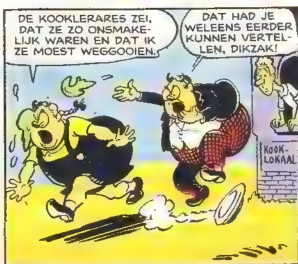

Vuurwerk in de lente

Elk jaar tussen 18 en 24 april krijgt de aarde bezoek uit het heelal. Dan vallen namelijk ontelbare lyriden naar onze wereldbol en kunnen wij bij een heldere avondhemel genieten van dit ,,vuurwerk'' van vallende sterren. In werkelijkheid zijn lyriden geen sterren, maar brokken steen die als een enorme bijenzwerm gezamenlijk hun weg zoeken door het heelal. Elk jaar in april kruisen ze op hun tocht de aardbaan en zodra ze in ,,onze'' dampkring komen gaan ze gloeien. Dit verschijnsel werd voor het eerst in 687 vóór onze jaartelling opgemerkt door Chinese sterrenkundigen, die echter niet konden verklaren hoe het mogelijk was dat de lyriden alle kanten uit schoten. Het antwoord op deze vraag is echter niets bijzonders; het heeft te maken met perspectief. Evenals de twee evenwijdige zijkanten van een lange lijnrechte weg uit één punt aan de horizon naar ons toe schijnen te komen en steeds wijder uit elkaar schijnen te lopen, zo ook zien wij de lyriden vanuit één punt uit elkaar (dus in verschillende richtingen) wegschieten. Het gloeien van de brokjes steen ontstaat door hun enorme snelheid van 60 kilometer per seconde (dat is 216.000 kilometer per uur) en de geweldige wrijving die ze daardoor van de lucht in onze dampkring ondervinden. Let maar eens op tussen 18 en 24 april!

De man in het

Elmer was er nu heel zeker van dat hij zich niet vergist had en toen hij naar het open raam ging en scherp luisterde, hoorde hij het opnieuw: er klonk gestommel in het pakhuis. . .

Het was een heel oud pakhuis en vroeger hadden hij en een heel stel andere jongens er veel in gespeeld of geluisterd naar Billy Pritchard als die er op zijn gitaar speelde.

Jammer genoeg duren prettige dingen nooit lang en op een kwaaie dag verschenen er dan ook een paar mannen, die de kapotte ruiten door nieuwe vervingen en een stevig hangslot op de deur maakten.

Natuurlijk kon je zo'n nieuwe ruit stukslaan, maar dat waren dingen die je beter niet kon doen in een wijk, waar Pat Horner wijkagent was, en van die dag af was het dan ook weer stil in het pakhuis.

Elmer Gray boog zich wat verder uit het raam. Daar had je het weer; zachte voetstappen, alsof iemand onophoudelijk heen en weer liep, en een paar maal een geluid alsof er iets verschoven werd.

Zouden de jongens toch weer een gaatje gevonden hebben? Stom van ze. Als Pat ze nu in de gaten kreeg, kwam er vast narigheid van.

Elmer deed zijn boeken voor de volgende dag in zijn tas en zette zijn kleine radio aan. Er scheen onweer in de lucht te zitten, want hij kreeg geen enkel station zuiver door, ook de golflengten niet, waarmee hij anders nooit last had.

Een beetje geërgerd draaide hij de knop om. Nou, dan niet. Misschien kon ie nog wel even bij Red aangaan. Hoe laat was het eigenlijk? Mm, half tien; dat was de moeite niet meer.

Hij ging in de vensterbank zitten en terwijl hij zijn handen achter zijn hoofd vouwde en zich met zijn voeten klemzette, hoorde hij opnieuw de geluiden uit het pakhuis.

Elmer Gray probeerde zichzelf wijs te maken dat ie daar toch maar lekker op zijn gemak zat en dat het zonde van de moeite zou zijn, maar twee minuten later kon hij zijn nieuwsgierigheid niet langer bedwingen.

Hij stapte op de brandladder, die naast het raam langs de gevel liep, en vandaar op de ladder ernaast.

Eigenlijk had Elmer Gray vooruit geweten dat het niet de jongens uit de buurt waren, die hij daar zou zien, maar wat hij wel zag, verbaasde hem zo, dat het hem moeite kostte om zich niet te verraden.

Midden op de grote pakhuiszolder zat een man van een jaar of [illegible]ijftig op een kist. Hij had iets in zijn handen dat er van een afstand uit zag als een kleine metalen doos en zijn rechterduim gleed langzaam heen en weer over de zijkant daarvan.

Misschien was dat op zichzelf zo vreemd niet, maar waar Elmer Gray van schrok, was het ding, dat met snelle stappen over de zolder liep, van de ene muur naar de andere en dan weer terug.

Het was vrij klein, zeker niet groter dan een meter dertig, schatte Elmer en iemand die het van een grote afstand zag, zou het misschien voor een kind houden, maar Elmer zag duidelijk dat het dat niet was. Het had de gestalte van een mens: een hoofd, vier ledematen en een romp, maar het hoofd was smal en bijna rechthoekig, net als de romp. De armen en benen, die met kogelgewrichten waren bevestigd, hadden net als de rest een doffe metaalglans.

Ongelovig keek Elmer Gray toe en terwijl hij daar op de brandladder stond en met gespannen aandacht naar binnen gluurde, wist hij dat hij voor het eerst van zijn leven een robot zag.

De man op de kist scheen iets te verschuiven aan het apparaatje dat hij vasthield en op hetzelfde moment zwenkte de metalen pop opzij en begon in een cirkel rond te lopen.

Een vreemde knutselaar, dacht Elmer. Hij trok zijn hoofd terug en strekte zijn armen en benen, die pijnlijk waren geworden van het krampachtige staan.

Toen hij opnieuw naar binnen keek, kon hij de robot eerst niet ontdekken, maar ineens zag hij tot zijn verbazing hoe het ding als een vlieg tegen de muur op klom. Het gebruikte daarbij alleen zijn handen, die het plat tegen de wand drukte, en de dunne metalen benen bungelden er roerloos bij.

Zodra de robot de zoldering bereikt had, ging hij op dezelfde wijze weer naar beneden en daarna weer omhoog, steeds opnieuw en snel als een aap.

Eindelijk scheen de man het genoeg te vinden. Toen de robot weer beneden was, verschoof hij iets aan de doos, die hij vasthield. De armen van de robot vielen slap naar beneden en de pop zelf zakte langzaam op de grond.

De man borg de robot en de kleine metalen doos in een koffer en zette die in een van de diepe schuifkasten, die zich op de zolder van het pakhuis bevonden. Daarna knipte hij het licht uit en verdween door de trapdeur.

Elmer Gray stapte van de ene ladder op de andere over en toen hij weer op zijn kamer was, ging hij op de grond zitten en dacht na. Het was laat die avond, toen hij naar bed ging.

Het wekkertje op Elmers nachtkastje wees kwart voor acht toen er de volgende avond gebeld werd.

„Hallo, ouwe jongen," zei Red Monahan, toen hij boven kwam, „daar is ie dan. Wat beweerde jij nou allemaal door de telefoon? Zei je dat er een robot. . ."

„Sst!" zei Elmer haastig. Hij duwde Red naar binnen en trok secuur de deur achter zich dicht.

„Ik kon het je niet allemaal zo precies vertellen," legde hij uit. „Er kon elk ogenblik iemand binnenkomen, snap je."

Elmer Gray vertelde zijn vriend wat hij de avond daarvoor gezien had en Red Monahan knikte.

„Een rare geschiedenis," vond hij. „Als ik hier woonde, zou ik er vast meer van willen weten."

Elmer grinnikte. „Ik weet niet of ze er intussen aan geprutst hebben, maar het zijn openslaande ramen met een spanjoletsluiting hier aan de achterkant en die sluiting heeft het nooit erg goed gedaan."

Red Monahan stond op. „Durf je?" vroeg hij.

„Doe niet zo stom, jò," zei Elmer verachtelijk. Hij klom op de brandladder, greep die van het pakhuis beet en zwaaide over.

„Durf jij?" vroeg hij.

Red Monahan keek eens naar beneden en kreeg een kleur.

„Het is wel hoog, hè?" zei hij aarzelend.

„Nogal," beaamde Elmer, „maar als je je goed vasthoudt, kan je niets gebeuren. Toe nou, man, eerst je hand, dan je been en dan de rest."

Hij klauterde een eindje naar beneden en duwde tegen het raam, dat zonder tegenstand openging.

„Het raam is open, Red," meldde hij.

„Hm," zei Red Monahan. Hij greep de ladder aan zijn rechterhand beet, kneep zijn ogen dicht en stapte over.

Red klom naar binnen. „Is het hier?" zei hij teleurgesteld. „Een kale boel, zeg."

„Wacht maar af," zei Elmer. Hij haalde de koffer uit de kast en knipte de sloten open.

„Alsjeblieft!" zei hij triomfantelijk.

Red staarde naar de robot, die bewegingloos in de koffer lag.

„Wat een gek ding, hè?" zei hij.

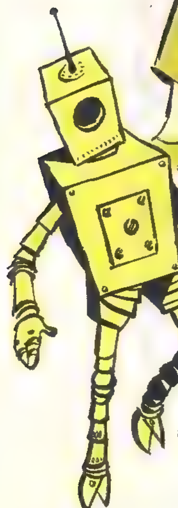
Op de plaats van het voorhoofd zat een soort glazen oog, maar dan groot, zoals de kop van een zaklantaarn.

De handen zagen er ingewikkeld uit. De duimen en de wijsvingers vormden

pakhuis

door Carlo Muntinck

Het had de gestalte van een mens: een hoofd, vier ledematen en een romp.

samen een soort pincet en de andere vingers waren aan de binnenkant met een rij gummiachtige nopjes bezet.

Net zuignappen, dacht Elmer en ineens begreep hij hoe het mogelijk was dat de robot tegen de kale muur kon klimmen.

Red zat de metalen doos te bekijken, waarop verschillende knoppen en handels waren aangebracht en ook een soort schaalverdeling.

Hij draaide de pop om en toen hij aan de achterkant een klep ontdekte, die met een kleine schuif gesloten was, knikte hij tevreden. „Daar heb je het al," zei hij. „Daar zit het mechanisme achter."

Hij wilde de klep openen, maar Elmer beduidde hem dat hij stil moest zijn en ging haastig naar de deur.

Een ogenblik drukte hij zijn oor tegen het sleutelgat, toen kwam hij op een draf terug en sloot gejaagd de koffer.

„Weg wezen!" zei hij. „Er komt iemand naar boven!"

Red Monahan rende naar het raam en terwijl hij naar buiten klom, zette Elmer de koffer weer in de kast en schoof die voorzichtig dicht.

Op zijn tenen spurtte hij naar het venster, pakte een sport van de ladder beet en trok zich omhoog.

Twee seconden nadat hij het raam had dichtgetrokken, ging de deur van de zolder open en direct daarop scheen een helder licht door de ruimte.

Binnen werd de kastdeur opengeschoven. De man haalde de koffer te voorschijn, opende hem en nam de robot eruit. Tot Elmers geruststelling scheen hij niets bijzonders te bemerken. Hij zette de pop op de grond, nam de kleine metalen doos uit de koffer en ging op de kist zitten.

Elmer gebaarde dat Red naar beneden moest komen, maar nauwelijks had die een blik naar binnen geworpen of de man schakelde het zendertje uit.

„Verhip, hij stopt ermee," fluisterde Red teleurgesteld.

„Wacht nou maar af," zei Elmer.

De man ging naar een hoek van de zolder, waar wat latten en planken lagen. Een voor een sleepte hij die naar het midden van de ruimte en begon een soort stelling te bouwen, waarbij hij van tijd tot tijd op een stuk papier keek.

Blijkbaar had hij het hout van tevoren op maat gemaakt, want alles paste zonder haperen in elkaar en een kwartier later was het bouwsel gereed.

Van hun schuilplaats uit zagen de jongens hoe de man een grote reistas opende. Hij nam er wat standaardjes uit, zoals die in sommige winkels worden gebruikt, en zette die zorgvuldig op het dwarsvlak van de stelling.

„Kijk nou eens," zei Red. „Het lijkt wel of hij een etalage gaat maken. Oei, zie je dat?"

De man had een linnen zakje uit de tas gehaald en terwijl de twee jongens in spanning toekeken, schudde hij het voorzichtig leeg op de grond.

Er viel een groot aantal ringen en broches uit en ook een paar halssnoeren, die zacht glansden in het lamplicht.

Zorgvuldig begon de man de sieraden over de verschillende standaards te verdelen. Van tijd tot tijd wierp hij een blik op het blad papier, dat hij ook bij de bouw van de stelling had geraadpleegd. Toen nam hij de zwarte doos.

De robot kwam overeind en terwijl er zachte schokken door zijn metalen lijf gingen, bleef hij op dezelfde plaats staan.

Even stond de pop roerloos, toen bukte hij zich en bracht langzaam een van zijn dunne armen naar voren.

„Kijk!" fluisterde Red.

De hand van de robot opende zich en de duim en wijsvinger klemden zich voorzichtig om een ring. Hij nam het sieraad op en bracht het naar zijn borst, waarvoor een linnen zakje hing, dat met een koord om zijn hals was bevestigd.

Ook de andere arm kwam nu in beweging en terwijl de linkerhand met kleine rukjes het zakje opende, liet de rechter het sieraad erin vallen.

Terwijl de man op de kist zorgvuldig aan de knoppen draaide en daarbij voortdurend op het papier keek, bukte de robot zich steeds opnieuw en elke keer nam hij met grote zekerheid een van de sieraden op, dat hij bij de andere in het zakje wierp.

Slechts twee- of driemaal greep hij mis. De man liet hem toen opnieuw het sieraad pakken en tegelijk scheen hij iets aan zijn notities te veranderen.

Toen alle sieraden in het zakje waren verdwenen, schakelde hij de zender uit, maakte het zakje leeg en legde alle ringen en andere voorwerpen weer op hun plaats. Daarna deed hij het licht uit.

Red Monahan keek naar Elmer, die schuin beneden hem stond.

„Begrijp jij er iets van?" vroeg hij.

Elmer Gray glimlachte. ,,Misschien wel," zei hij, ,,maar ik kan me natuurlijk vergissen."

,,Waarom doet hij dat dan allemaal?" hield Red aan.

,,Tja. . ." zei Elmer, ,,wacht maar af."

Hij tikte tegen Reds been en gebaarde dat hij naar boven moest klimmen en even later waren ze op Elmers kamer.

Red ging op Elmers bed zitten. ,,Zeg, El," zei hij, ,,doe nou niet zo flauw. Zeg nou waarom die man dat doet."

Elmer Gray haalde zijn schouders op. ,,Daar moet je maar eens goed over nadenken," zei hij. ,,Als we een beetje geluk hebben, zul je het vanavond nog weten."

,,Waarom hij het licht uitdeed, begrijp ik ook niet," zei Red. ,,Ik hoorde toch duidelijk dat die pop weer bezig was."

Elmer ging naar het raam. ,,Blijf jij hier, Red," zei hij. ,,Ik ga nog even hiernaast kijken."

Hij stapte op de ladder en toen hij weer op zijn uitkijkpost kwam, zag hij dat het nog steeds donker was op de pakhuiszolder.

Het duurde bijna een kwartier eer het licht weer aanging en zoals hij verwacht had, stond de robot nog steeds bij de stelling, waarvan alle sieraden nu weer waren verdwenen.

De man legde de pop op de grond, vouwde de armen en benen tegen de romp en borg hem in de koffer, waar hij ook de metalen doos in deed. Het zakje met de sieraden wierp hij achteloos in de kast. Daarna knipte hij het licht uit en verliet de zolder.

Elmer Gray knikte. ,,Nu opschieten," zei hij.

Hij klom haastig terug naar zijn kamer en kwam met een sprong naar binnen.

,,Gauw, Red," zei hij, ,,we gaan hem achterna!"

,,Achterna?" vroeg Red Monahan. ,,Waar is ie dan?"

,,Schiet op," zei Elmer, ,,en maak geen lawaai op de trap. Buiten zal ik het je wel vertellen."

Ze gingen naar beneden en toen ze op straat kwamen, sloot de man met de koffer juist de deur van het pakhuis af.

Zonder om te kijken slenterden Elmer en Red de tegenovergestelde kant op. Ze hadden nog maar een korte afstand afgelegd, toen achter hen het portier van een auto dichtsloeg.

,,Vlug!" zei hij. ,,We mogen hem niet kwijtraken!"

Ze renden naar Reds scooter, die voor de deur van Elmers huis stond, en terwijl de grijze wagen de hoek omging, reden ze weg.

,,Zorg dat je niet te dicht achter hem komt," waarschuwde Elmer. ,,Hij mag niet merken dat we achter hem aan zitten."

,,Dat snap ik," zei Red. Hij schoot een zijstraat in en zag de grijze auto in de verte juist opnieuw om een hoek verdwijnen.

Even later kregen ze hem weer in het oog. Ze kwamen nu in het centrum van de stad en om de auto in de drukte niet kwijt te raken verminderde Red langzaam de afstand.

Onverwachts schoot de auto een zijstraat in en kort daarop minderde hij vaart en stopte even later.

,,Stop," zei Elmer. De scooter stopte ook en de twee vrienden schoten haastig een portiek binnen.

De straat waarin ze zich bevonden, was een lange, tamelijk smalle winkelstraat, die om deze tijd erg stil was.

De twee vrienden zagen dat de man met de koffer in zijn hand overstak en een huis of tien verder een portiek binnenging.

,,Nu!" zei Elmer. Ze gingen naar de overkant en slopen dicht langs de gevels verder, tot ze nog maar een huis of drie van de man verwijderd waren. In de portiek van een meubelwinkel drukten ze zich tegen de muur en wachtten af wat er ging gebeuren.

Elmer keek naar de overkant van de straat. Daar stond met vergulde letters boven een winkelraam: Rosenstein en Finnley, Juweliers.

Plotseling boog Elmer zich naar voren en luisterde scherp. Uit de portiek verderop klonk een korte tik en direct daarop nog een.

Elmer beet zijn tanden op elkaar en keek in spanning naar het midden van de straat. Tien, twintig lange seconden gingen er voorbij, toen rende er iets over het asfalt, recht op de winkel aan de overkant af.

Bij de deur gekomen klauterde het met verwonderlijke snelheid naar boven, waar het plotseling stilhield en als een vlieg tegen de gevel scheen te plakken. Twee dunne metalen armen strekten zich uit en de handen, die daaraan zaten, zetten zich schrap tegen de ijzeren staven van het luchtrooster boven de deur.

Een ogenblik scheen het alsof hun inspanning tevergeefs zou zijn, maar plotseling kraakte er iets en de dunne armen schoten halverwege naar binnen. Direct daarop volgde de rest van het vreemde wezen en een ogenblik later zag de winkelpui er weer uit alsof er niets gebeurd was, als men tenminste de donkere opening boven de deur niet rekende, waar de staven van het rooster nu verdwenen waren.

Elmer keek opzij en zag hoe Red Monahan met open mond naar de overkant staarde.

,,Gezien?" vroeg hij.

,,De pop. . ." zei Red. ,,Het was die pop die we in het pakhuis zagen, die robot. Goeie genade, nu begrijp ik het."

Elmer antwoordde niet. Hij leunde tegen de winkeldeur en zijn ogen waren onafgebroken op de donkere opening boven de deur aan de overkant gericht.

Tien minuten verstreken er. Eenmaal kwam er een auto door de straat en een viertal mensen passeerde de portiek, waarin de twee jongens zich hadden verborgen.

Hij keek eens naar beneden en kreeg een kleur.

Plotseling voelde Red Monahan dat er iemand aan zijn mouw rukte.

,,Kijk!" zei Elmer.

Door de smalle opening boven de deur verscheen iets metaligs, dat langzaam naar voren gleed, en twee grijphanden hechtten zich stevig aan de muur vast.

Met het hoofd naar beneden werkte de robot zich naar buiten, draaide zich om zijn as en kwam geruisloos naar beneden.

,,Nu wij," zei Elmer. Ze schoten de portiek uit en precies op het midden van de straat kregen ze de robot te pakken.

,,Neem hem dat zakje af," zei Elmer. ,,Ik houd hem tegen."

Hij bukte zich en sloeg zijn armen om de pop heen, maar de kracht, die de robot vooruit dreef, was veel sterker dan hij

vermoed had. Blindelings sjokte de kleine metalen pop voorwaarts en Elmer moest zich uit alle macht schrap zetten om niet te worden meegesleurd.

Hun aanval was zo onverwachts gekomen, dat Red het zakje te pakken had eer de man in de portiek begreep wat er gebeurde.

„Laat los!" riep hij. „Laat los dat ding!"

Elmer keek om en hij zag de man een beweging naar zijn achterzak maken, die hij maar al te goed begreep. Met één zwaai slingerde hij Red tegen de grond en tegelijk liet hij ook zichzelf vallen.

„Help! Moord!" brulde hij.

Hier en daar werd een gordijn opengerukt en vlak tegenover hen ging een raam omhoog.

„Mółórd!" schreeuwde Elmer nog eens.

Ergens links van hen stormde een man naar buiten en ook een eind verderop in de straat werd het rumoerig.

Uit de portiek klonk een vloek en de man kwam de straat op. Hij had een revolver in de hand en richtte die op degene, die het dichtst in zijn buurt was.

„Blijf staan daar!" gilde hij. „Eén stap en ik schiet!"

Hij rende naar Red toe, rukte hem het zakje uit de hand en holde zonder om te kijken naar de auto. Eer iemand de wagen kon bereiken, gaf hij gas. In razende vaart schoot de wagen van het trottoir vandaan en de mensen die op het geschreeuw afkwamen, konden zich maar net op het nippertje in veiligheid brengen.

Elmer Gray ging rechtop zitten. „Een revolver," zei hij. „Stommeling! Ik had het kunnen begrijpen."

Hij krabbelde overeind en keek naar de kring van mensen die zich om hen heen verzameld had.

„Kan iemand misschien de politie bellen?" vroeg hij.

„Die is al gewaarschuwd," zei een man met een fluwelen jasje aan. „Wie is er eigenlijk vermoord hier?"

„Niemand," zei Elmer, „maar veel had het niet gescheeld."

In de verte klonk het geluid van een sirene en even later stormde een politiewagen de straat in. Er sprongen twee agenten uit, een revolver in de hand, en de mensen, die om Red en Elmer heen stonden, weken schuw opzij.

„Wat is hier aan de hand?" vroeg een van de agenten.

„Er is ingebroken, meneer," zei Elmer. „Bij die juwelier daar."

De agent keek om. „Daar? Ziet er anders niet erg naar uit, wel? En waar is de dader?"

Elmer aarzelde. „Ja, ziet u. . . die man is weg, in z'n auto. Maar híj heeft het gedaan."

„Hij?" zei de agent en hij greep Red beet, die juist wilde opstaan.

„Nee, meneer," zei Elmer verschrikt. „Hij daar, die pop."

De agent borg zijn revolver weg en zette zijn handen op z'n heupen. „Zeg eens, mannetje, je denkt toch niet dat we getikt zijn?"

Een van de omstanders drong zich naar voren. „Hij was het niet, agent," zei hij. „Het was een kerel met een revolver. Hij heeft me nog bedreigd ook en toen is hij er in een auto vandoor gegaan."

„Weet u het nummer?"

„Dat weet ik," zei Elmer. „NY 721401 is het, en het was een grijze wagen."

De agent duwde Elmer en Red in de auto en legde ook de robot erin. „Gaat u ook maar even mee, meneer," zei hij tegen de man die bedreigd was.

Deze man stapte met een kwaad gezicht in de auto en terwijl een van de agenten naast hem schoof, nam de andere achter het stuur plaats.

„Opzij, mensen," waarschuwde hij.

„Wacht even," zei Elmer. „De doos nog. Laten we de doos niet vergeten."

De agent draaide zich om. „Welke doos?"

„Daar in het portiek," wees Elmer. „Die man gebruikte hem om die robot te besturen."

De agent deed het portier open. Hij ging naar de portiek en kwam terug met een rechthoekige metalen doos, waaraan verscheidene knoppen zaten.

„Bedoel je die?" vroeg hij.

„Ja, meneer," zei Elmer, „die is het."

De inspecteur die Elmer en Red op het politiebureau verhoorde, was minder wantrouwig dan de beide agenten, die hen daar gebracht hadden, maar ook hij vond het een vreemde geschiedenis.

„Luister eens, jongens," zei hij, „het kan natuurlijk heel goed waar zijn, wat jullie vertellen, maar ik ben dertig jaar bij de politie en in die dertig jaar heb ik nog nooit gehoord van een robot, die een inbraak pleegde. Ik zal jullie ouders maar eens opbellen, want ik vrees dat jullie hier toch nog wel even moeten blijven."

Red en Elmer werden naar het wachtlokaal gebracht, waar ze op een smalle houten bank kwamen te zitten. Terwijl de tijd verstreek, werd die bank steeds harder.

Eindelijk, om half drie in de nacht, ging de deur open.

„Lopen jullie even mee, jongens," zei een brigadier. Hij bracht hen naar de inspecteur, die met een pijp in zijn mond achter zijn bureau zat.

Voor het bureau stonden twee agenten en tussen hen in een man met handboeien om zijn polsen.

„En?" vroeg de inspecteur.

Elmer Gray knikte opgewonden. „Hij is het! Ja, meneer, hij is het."

„Goed zo," zei de inspecteur. „Blij voor jullie dat we hem te pakken hebben, jongens. Kijkt u eens om, meneer. Kent u die knapen?"

De man draaide zich om en zijn ogen werden donker van woede. „Jullie schuld!" siste hij. „Jullie hebben de zaak bedorven!"

„Gelukkig wel," zei de inspecteur. „U had het anders mooi voor elkaar. Ik geloof niet dat ik ooit eerder zo'n knap plannetje ben tegengekomen. Je moet toch maar op het idee komen, nietwaar? Eerst een hele etalage uittekenen en precies aangeven waar alles ligt en dan net zo lang prutsen tot je alleen nog maar in een portiek hoeft te gaan staan en aan een knopje draaien en die stomme pop doet het werk voor je."

Hij gaf de agenten een wenk. „Breng hem maar weg, jongens."

De twee mannen namen hun arrestant mee, maar eer ze bij de deur waren, draaide deze zich om.

„Jij hebt het verknoeid, kleine slampamper!" grauwde hij tegen Elmer.

De inspecteur grinnikte. „Komen jullie direct nog even terug, mannen. Ik heb hier nog een paar klantjes voor de wagen. Zullen blij zijn als ze onder de wol kunnen, vermoed ik."

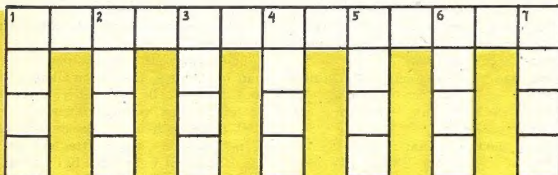
Zo werd het half vier eer Elmer Gray in bed kwam die nacht.

Hij rende naar Red toe en rukte hem het zakje uit de hand.

WIE PUZZELT ER MEE?

KAMRAADSEL

Op de tanden van deze kam moeten zeven woorden volgens nevenstaande omschrijvingen ingevuld worden. Als je klaar bent, kun je op de bovenste rij een dierenaam lezen. Als je tenminste de juiste woorden gekozen hebt.

1 Uurwerk
2 Heel klein beetje
3 Bedehuis
4 Eetgerei
5 Fruit
6 Grote, kraaiachtige vogel
7 Knevel

Oplossing puzzels uit ons vorige nummer

Invulpuzzel

H A L -V- E R E N
B E D -R- E I G E N
H O -E- D E N
V E R -D- O V E N
B E L -E- V E N

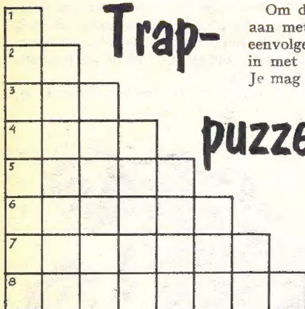
De tussenletters vormen het woord VREDE

Aanvulpuzzel

R O *K* E R
G R *A* A G
L E *P* E L
K L *E* R K
N Y *L* O N

op de middelste rij van boven naar beneden lees je het woord: KAPEL

Trap-puzzel

Om dit vraagstuk op te lossen moet je bovenaan met één letter beginnen. Je vult dan achtereenvolgens van links naar rechts zeven woorden in met telkens dezelfde letters plus één nieuwe. Je mag de letters door elkaar gebruiken.

De omschrijvingen zijn:

1 Klinker
2 De tweede muzieknoot
3 Opstootje
4 Antiek muziekinstrument
5 Inhoudsmaat
6 Lange, smalle rij (goederenwagens, mensen)
7 Mechanisme om de lensopening van een fototoestel te openen en te sluiten
8 Struik, die vaak voor heggen gebruikt wordt.

Aanvulpuzzel

G-udgl--i-nd- b-t-rbl--m-n
T--i-n -v-r-l d- l-nd-n,
-ls-f -r h-nd-rd-n t--rtsj-s br-nd-n,
W--rb-v-n d-nz-n h-mm-ls z--m-n.

Er was eens een drukker, die een versje moest drukken en alleen de klinkers u en i maar in voorraad had. Die had hij nu juist niet veel nodig. Wél de e, die van de klinkers het meest gebruikt wordt, heel veel letters o en dan nog wat a's. Om 't precies te zeggen: 20 × e, 15 × o en 6 × a. In plaats van deze letters zette hij toen maar streepjes, in de hoop, dat het zo ook wel te begrijpen zou zijn.

Proberen jullie die ontbrekende 41 letters eens op hun plaats te zetten.

DICKIE DAPPER

COCO

DE CLOWN

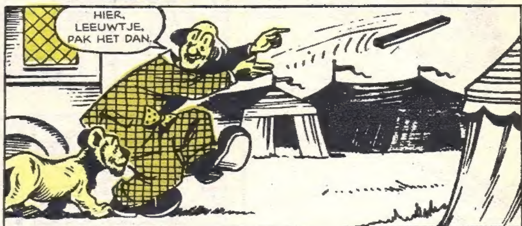

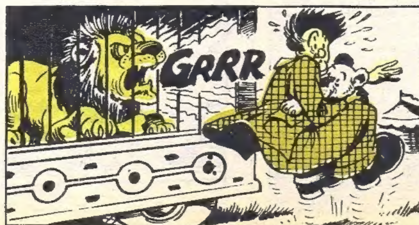

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct. Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.